

Danske Verdensreligioner – Islam

1. udgave, 2. oplag 2007

© 2006 Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag A/S, København

Forlagsredaktion: Henrik Juul

Ekstern redaktion: Tim Jensen og Hanne Josephsen

Omslag og grafisk tilrettelæggelse: Frk. Frost

Tryk: Narayana Press, Gylling

Printed in Denmark 2007

ISBN-13: 978-87-02-01604-8

(ISBN-10: 87-02-01604-4)

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med COPY-DAN, og kun inden for de
i aftalen nævnte rammer.

www.gyldendal.dk/uddannelse

Billedliste

Forside:	Ahmed-Nurani Krausen	s. 147-48:	fra: <i>Hvordan man beder</i> , Tripoli: The Call of Islam Society
s. 21:	John Fowlie	s. 150:	Tom Jensen
s. 22:	John Fowlie	s. 152:	Ahmed-Nurani Krausen
s. 24:	fra: Yussef Seddik and Gioux 1989: <i>Si le Coran m'était conté: Les Hommes de l'Eléphant</i> , Geneva and Tunis: Editions Alif	s. 154:	Kate Østergaard
s. 25:	Koran fra Marokko	s. 155:	Kate Østergaard
s. 71:	Rèunion des Mesées Nationaux/Jean Auguste Dominique Ingres 1863: <i>Det tyrkiske bad</i>	s. 161:	Kate Østergaard
s. 85:	www.islam.dk	s. 163ø:	Polfoto
s. 101:	fra: Naser Khader 2003: <i>Ære og skam</i> , Valby: Borgen	s. 163n:	fra: Jakob Skovgaard-Petersen 2002: <i>Moderne islam. Muslimer i Cairo</i> , København: Gyldendal
s. 109:	Ahmed-Nurani Krausen	s. 164:	Kate Østergaard
s. 110:	Ahmed-Nurani Krausen	s. 167:	Ahmed-Nurani Krausen
s. 111:	Ahmed-Nurani Krausen	s. 175:	med tilladelse fra Iram Asif
s. 118:	Henrik Juul/ www.kulturfag.dk	s. 187:	Kate Østergaard
s. 126:	med tilladelse fra Kaj Ove Krogh	s. 202:	Polfoto/Peter Hove Olesen
s. 144:	fra: <i>Hvordan man beder</i> , Tripoli: The Call of Islam Society	s. 204:	Kate Østergaard
s. 145:	John Fowlie	s. 221:	nyhedsgrafik af Claus Nørregaard fra Surrugue, Stéphanie 2005: "Kampen om tildækningen", i <i>Islam</i> , København: Politiken & Gyldendal
s. 146:	Ahmed-Nurani Krausen	s. 222:	Tom Jensen
		s. 241:	Polfoto/Jens Dresling
		s. 243:	Kate Østergaard

Konvertit-islam

Når det kan give mening at behandle konvertit-islam som et emne for sig, er det ikke fordi alle konvertitter er ens eller står for det samme islamudtryk, men fordi der trods alt er det fælles ved dem, at de ikke er født ind i et muslimsk miljø, men netop aktivt har gjort op med deres socialisering og valgt islam. Det vil således være et typisk træk for konvertitter, at de er meget bevidste om og optagede af deres nye tro og har valgt at skabe deres identitet i central tilknytning hertil.

Antallet af konvertitter til islam i Danmark anslås i 2006 til at være op mod 3000 (Tina Jensen og Kate Østergaard, 2006). Det præcise tal kendes ikke, både fordi det er ulovligt at registrere folk efter deres religiøse overbevisning, og fordi folk i princippet kan, blive muslimer hjemme i deres dagligstue, idet de udtaler den islamiske trosbekendelse, uden at delagtig-

gøre andre heri. Den sidste mulighed er dog ret teoretisk, for folk vil som regel gerne markere deres nye identitet over for omverdenen og vil have meget svært ved at opretholde deres ny erhvervede tro, medmindre de indgår i nye fællesskaber med andre muslimer.

» Konversion er betegnelsen for det forløb eller den proces, der foregår, når en person omvender sig til en religion og derved antager en ny identitet. Der kan både være tale om personer, der ikke tidligere har været religiøse, og om personer, der går fra en religion til en anden. Konversion indebærer derved, at der sker en forandring med personen.

Konvertitternes islam er ikke ens, men har forskellige udtryk bl.a. afhængig af årsagerne til deres konversion, og de nye miljøer de bliver resocialiseret ind i. Man kan pege på forskellige slags miljøer, som konvertitterne resocialiseres ind i. En del indgår i de nationalt opdelte indvandrer-miljøer og står i en position, hvor de skal forene deres danske baggrund med indoptagelse af f.eks. palæstinensiske, marokkanske eller tyrkiske islamudtryk. Konvertitten begynder f.eks. at spise tyrkisk mad og gå i tyrkisk tøj og får nye venner og slægtninge, som alle er tyrkere.

Andre socialiseres derimod ind i de organisationer af vakte unge, der søger et tværetinsk islamudtryk. Der er tale om unge, der insisterer på deres identitet som muslimer, og som mener, de kan finde en mere ægte islam ved at skrælle forskellige nationale og etniske lag af. De prøver med andre ord at skelne mellem, hvad de kalder kultur og islam. I disse miljøer er der en tendens til at betragte konvertitter som en slags nøglepersoner, der har en særlig rolle at spille i arbejdet med at få identificeret de kulturelle lag, idet de ikke er opdraget i et muslimsk miljø og derfor ikke er forudindtagede. Omvendt føler mange konvertitter også, at de mødes med mistro fra andre muslimer for ikke at mene det alvorligt.

Model for omvendelse

Der er udarbejdet forskellige modeller for, hvordan konversion oftest forløber. Forskere er generelt enige om, at konversion er en proces og ikke en pludselig religiøs oplevelse, som bevirker et radikalt brud med fortiden, sådan som nogle konvertitter selv fremstiller det. Forsk-

ningsmæssigt har man først og fremmest forstået konversion som en krise med efterfølgende socialisering, hvor der sker en oplæring, og der skabes et netværk og fællesskab med andre personer, hvilket skaber grundlag for den nye livsstil. Samtidig med at de tidligere sociale forbindelser svækkes eller måske brydes helt. Det er ganske vist ikke alle og enhver, der er ude for en krise, som forandrer sin religiøsitet. Nogle er mere modtagelige end andre. Det gælder personer, for hvem religiøse løsninger i forvejen giver mening. Man taler desuden om personer, der pga. deres livssituation er særligt modtagelige. Det har således vist sig, at det ikke er hvem som helst, der konverterer, men at der er en overvægt af personer, der befinder sig i en usikker position. Dvs., at unge uddannelsessøgende, der lige er flyttet til storbyen og føler sig ensomme oftere vil konvertere end folk med familie, børn og karrierer. Med andre ord spiller marginalisering, identitet og livskriser sociologisk set ind som forklarende faktorer. Dette synes også at gælde mht. islam, hvor det især er unge mennesker, der konverterer. Denne forklaring kan dog kritiseres for at være ensidig, idet den kun forklarer konversion, som udtryk for mangler i form af krise og afsavn. Det forklares ikke, hvad personen finder, eller hvorfor lige netop denne religion virker attraktiv på dem.

Den mest brugte konversionsmodel er opstillet af forskeren Lewis Rambo. Han prøver på at kombinere flere af de beskrevne elementer samtidig med, at han også, som sit vigtigste element, inddrager omgivelserne eller konteksten. Han betegner konversion som en proces med syv forskellige stadier:

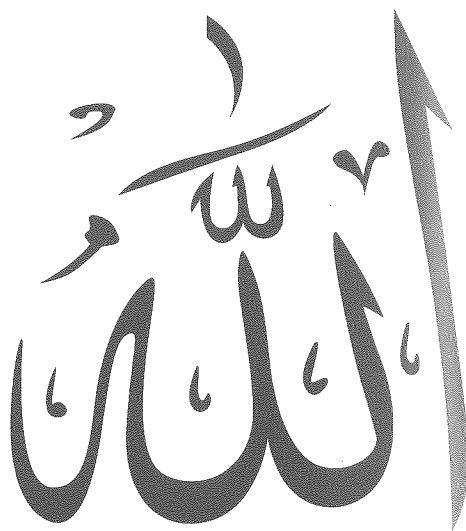
1. Kontekst,
2. Krise,
3. Søgning,
4. Møde,
5. Interaktion,
6. Forpligtelse,
7. Konsekvenser

Selv om kontekst i denne model er det vigtigste element, er det et noget vagt begreb, som man kan lægge hvad som helst i, hvorfor det skal behandles mere indgående end de øvrige elementer. Et fokus på konteksten har den fordel, at det åbner op for at inddrage større sammenhænge end netop individet, der er ude i en form for krise.

Forhold, der kan spille ind i den forbindelse, kan være moderniteten i form af industrialisering, massekommunikation og sekularisering, dvs. indskrænkningen af f.eks. kristendommens traditionelle rolle i samfundet. Det er en situation, hvor folk har fået flere valgmuligheder, og hvor flere religioner er blevet tilgængelige både socialt og intellektuelt. Man kan opsøge andre religiøse fællesskaber, der findes i samfundet, og man kan læse om andre religioner i bøger, se programmer om dem i tv, ligesom man på internettet lynhurtigt kan klikke sig ind og f.eks. få en såkaldt startpakke med oplysninger om, hvordan man bliver muslim, og hvad det indebærer. Religion er i den forbindelse også i højere grad blevet noget, man aktivt vælger eller fravælger og altså tager stilling til, snarere end at det er noget, man er født til.

Det moderne liv rummer generelt nye muligheder, men også modsætninger og ambivalens. De objektive muligheder er

ikke altid til stede for, at man kan udleve sine drømme og tage ansvar for sit eget liv. Det er rent faktisk ikke alle, der kan blive statsministre eller sangstjerner. Der er f.eks. alt andet lige stadigvæk en skæv fordeling blandt dem, der opnår ledende stillinger, hvad angår socialgruppe og køn. Islam kan i den forbindelse bruges som en kritik af det moderne livs spændinger, der måske er særligt dramatiske for kvinder, der ofte befinder sig i et spændingsfelt mellem modsatrettede krav, hvor det på en gang tæller, at man skal være fysisk attraktiv og feminin, samtidig med at man skal gøre karriere og være en god mor. Det er således stadigvæk unge afklædte piger, der benyttes i reklamer, ligesom det er kvinderne, der går på børnepasningsorlov og mændene, der får mest i løn.

Ordet Allah i arabisk kalligrafi.

Disse tendenser i det moderne samfund kan således spille ind, selv om man skal være opmærksom på, at der altid har været konvertitter. Ved at tage højde for konteksten kan man imidlertid bedre forklare den specifikke form, konversion antager. I moderne samfund kan der f.eks. være en tendens til, at konversion antager en mere intellektuel form, hvor man bl.a. tilegner sig religionen ved at studere. Endnu en tendens kan være, at man i højere grad eksperimenterer og afprøver religion for at finde ud af om den passer til en. Det særlige ved konversion til islam i Danmark er, at der objektivt set ikke er særlige fordele forbundet hermed. Man risikerer tværtimod at blive stigmatiseret i forhold til majoriteten, hvilket gælder lige fra familie og venner, som man i yderste konsekvens risikerer at miste kontakten med, til arbejdsmarkedet, hvor det kan blive sværere at få et job.

Når det alligevel kan være attraktivt at konvertere, kan det, som nogle konvertitter udtrykker det, hænge sammen med, at de finder fred i islam. De finder en åndelighed og nogle værdier, som de synes, de har manglet i deres tidligere liv. Den uvished og ambivalens, som er en del af moderniteten, fører i nogle tilfælde til en søgen efter ægthed, naturlighed og totalitet, som kan genfindes i mange moderne bevægelser, hvad enten de er religiøse, eller det f.eks. drejer sig om økologi eller terapi. Dette er netop også ord, som indgår i mange af konvertitternes beretninger, når de skal forklare, hvad de har fundet i islam.

Konteksten kan således inddrages som den overordnede ramme, der er nødvendig for at forstå, hvordan konversionen forløber på det samfundsmæssige plan.

Det hindrer dog ikke, at man samtidig må forstå konversion på det individuelle plan og som en socialiseringsproces.

Personer, der konverterer, har ofte oplevet en krise i deres liv, f.eks. i form af sygdom eller ulykke. Andre kan opleve en form for desorientering, hvor de ikke kan finde mening med tilværelsen. De vil derefter søge løsninger på deres problemer og stræbe efter mening og indhold både i forhold til deres kriseoplevelse, men også i form af en generel mening med tilværelsen. Et møde kan nu finde sted mellem den kommende konvertit og den religiøse gruppe. Religionens missionsstrategi er også af betydning. I nogle tilfælde foregår mission ved, at folk standser en på gaden eller er ude at stemme dørklokker. Dette gælder ikke for muslimer i Danmark. De udfører *dawa*, forstået som indbydelse til islam ved at tilbyde oplysning til folk, der selv henvender sig, eller ved at prøve at fremstå som et godt eksempel.

Mødet tager dog form som en interaktion, hvor begge parter påvirker begivenhederne. Der følger nu en periode, hvor den kommende konvertit får mere og mere med den religiøse gruppe eller personer derfra at gøre indtil beslutningen tages. Beslutningen markeres gerne formelt og ceremonielt, og konvertitten skal nu socialiseres ind i den nye gruppe.

I løbet af omvendelsesprocessen er der forskellige konsekvenser på spil for den omvendte. Der er tale om en proces, hvor man undersøger, eksperimenterer, afprøver og forhandler de nye muligheder. Den omvendte opnår et fuldstændigt forandret liv eller en følelse af fred og sikkerhed. Der kan opstå perioder af tvivl eller processen kan slå fejl, således at den omvendte forlader troen igen. Omven-

delse er fyldt med usikkerhed og kræver hele tiden forsvar, næring, støtte og bekræftelse. Ligeledes kan der være forskellige faser af konvertittens selvforståelse. Til tider kan det dominerende være fornægtelse af ens tidligere livssyn og forsvar for det nye, til andre tider kan det være forsøg på at skabe kontinuitet med det tidligere liv og de tidligere ideer.

Et eksempel på en konvertit, der har været meget aktiv i disse nye miljøer af unge muslimer, er Ali, som først har været aktiv i FASM (Foreningen af Studerende Muslimer), i IKS (Islamisk-Kristent Studieceter) og senere i MLO (Muslimerne Landsorganisation).

Tekst 55 INTERVIEW MED ALI OM KONVERSION

Kan du fortælle om din konversion?

Det er noget, der er sket over et stykke tid. Jeg er oprindeligt adoptivbarn fra Bangladesh. Der har jeg været muslim. Jeg er omskåret, og jeg har mit navn Ali derfra. Det er ikke noget, jeg har nogen erindring om. Det var noget af det første, jeg tænkte på. Vil jeg gerne være muslim, fordi jeg er af bengalsk oprindelse? Det har det aldrig været. Til gengæld er der det, at jeg har haft mange af de samme problemer, som mange adoptivbørn får. Identitetskriser og forståelse af, hvor ens rødder er. Jeg har set det som en konstruktiv ting at komme ind i islam og derved få en forståelse af mig selv. Det kunne ikke være en dårlig ting. Jeg havde gennem længere tid været interesseret i filosofi, ikke i religioner. Jeg var dog interesseret i buddhisme, som også er en meget filosofisk måde at forstå verden på. I islam fandt jeg et klart og stringent monoteistisk princip, hvilket for mig filosofisk set var meget interessant. Det, at man kunne hidføre alt til et punkt uden for tid og rum. Det mindede mig om buddhisme, hvor man også kan hidføre alt til et princip og snakke om noget, der er større end det største og mindre end det mindste.

Havde du muslimske venner, hvor lærte du først islam at kende?

Det startede faktisk med en kammerat på Den Internationale Højskole. Han var en rigtig københavnerrød, der var arbejdsløs. Vi ventede begge på at skulle på universitetet. Han og jeg, vi sad sammen nede i skolens kælder, og var ved at drikke os fra sans og samling. Der sad vi så og hyggede os og filosoferede i vores branderter. Det var der, jeg først lærte islam at kende i en tåge af sprit. Det var typisk det fællesskab, jeg havde med folk: at drikke og gå til fester. Jeg var meget alkoholiseret.

Hvornår konverterede du så?

Det var nogle år efter, da jeg var 25. Først startede jeg på universitetet på psykologi i Århus. Senere var jeg nede og besøge min ven i Pakistan, han skulle giftes dernede, og jeg skulle selvfølgelig med til hans bryllup. Vi havde da boet sammen i Århus. Det var der, jeg besluttede mig. Af de forskellige muligheder jeg havde, så jeg det som det mindst slemme eller det bedste af dem.

Havde du betænkeligheder?

Ja, helt klart. Det er jo et stort spring, der ændrer hele ens liv. F.eks. det at jeg drak, det er en stor ting at smide væk. Det er en del af ens kultur. Det var også en del af min krykkestok (Ali er handicappet). Lægge vaner om, skulle til at spise noget andet og bede. I det hele taget skulle forholde sig til en guddom, som var noget nyt. Min tilgang var ikke den guddommelige, som det er for mange. Min tilgang var mere det filosofiske, hvor jeg var tiltrukket af det stringente verdensbillede. Så var der det praktiske med familien, men der har jeg altid været ret autonom, men alligevel betyder det noget.

Hvor konverterede du?

Det gjorde jeg i Pakistan. Det var foran en imam, selv om der ikke inden for islam er nogen regler om, at det skal være på den og den måde. Før jeg ville sige ja, var der nogle helt konkrete ting, jeg skulle have bekræftet. Jeg kunne ikke acceptere, at folk i den store Amazonjungle, som ikke kendte til islam, skulle i helvede. Det fik jeg så bekræftet af imamen dernede, at man står ikke til ansvar for noget, man ikke har viden om. Det var et meget tilfredsstillende svar for mig. Det var for mig en væsensforskel fra kristendom. Jeg boede i den mindste lille flække, hvor imamen plejede at gå tur om aftenen, når køligheden havde lagt sig efter eftermiddagsbønnen. Jeg fulgtes med ham nogle gange og fik besvaret mine spørgsmål. Jeg konverterede så foran imamen. Man skal mene det med hjertet, det skal ikke være en falsk ting for at gøre andre tilfredse. Der er masser, der bliver nødt til at konvertere, fordi de skal giftes, og nogle gange har man fornemmelsen af, at det er lidt halvhjertet. Andre gange er det med fuldt overlæg, hvor man også ser par, der bliver skilt igen, fordi konvertitten bliver meget troende.

Hvordan oplevede du det?

Jeg var meget glad. Der var nogle ting, der faldt på plads for mig. Der var nogle ting, jeg ikke behøvede at spekulere mere på. Jeg fik fred. Før var jeg ude i ekstremerne rent filosofisk. Det var dejligt at finde ind et sted, hvor jeg ikke absolut selv behøvede at skulle tænke alle

tingene igennem. Der var nogle ting, jeg kunne læse og indoptage i stedet for selv at skulle opfinde alting. Det er en lang proces. Det ændrede den person, jeg var. I den søgen, jeg har været igennem, der har jeg fundet nogle svar på, hvad meningen er osv. Jeg følte noget mere ro – i stedet for den rastløshed. Det har givet større forståelse af den verden, vi lever i. Jeg har fået et mere nuanceret syn, synes jeg. Jeg har jo begge sider, jeg har oplevet hele den vestlige, den kristne, den normale danske side, som jeg er vokset op med. Det er jo min baggrund, og så det jeg har valgt til. Det er islam. Fra at være adoptivbarn, der ikke er noget som helst, og står midt imellem det hele, så er jeg nu adoptivbarn, der har fået begge dele, og som kan bruge det positivt.

Hvad er din identitet?

Jeg er en person, der har måttet gennemgå alle de her ting og er så endt med islam. Når jeg taler med folk, så vil jeg sige, at jeg er muslim, men jeg har lige så meget den danske del. Jeg er jo opdraget her. Jeg har måttet tage stilling til de forskellige ting. Valgt fra og valgt til. Jeg er unik. Alle er selvfølgelig unikke – men for mig har det været lidt mere turbulent, hvilket også har givet mig et lidt mere nuanceret billede på, hvad verden er.

Hvordan reagerede din familie på din omvendelse?

Min nære familie, min mor og mine søstre, de synes, det var meget godt, for på det tidspunkt var jeg ret fortrukken. Det stoppede jeg med. Man er jo ikke bare fortrukken, fordi det smager godt, men også fordi der er nogle andre problemer. De håbede, at jeg havde fundet mig en tilgang til livet, som var mere positiv. Et skub i den rigtige retning, der ikke var så destruktivt. Den lidt fjernere familie, dem ser jeg ikke så tit, hvad man jo heller ikke gør normalt i Danmark. De mødes til julefrokost, men der kan jeg jo ikke spise det, som normalt er til en julefrokost og heller ikke drikke, så jeg føler det lidt akavet. Så det gik lidt i sig selv. Jeg har mødt dem og snakket med dem.

Hvad med vennerne?

Ja, man opdager jo, at mange af ens sociale kontakter foregår over noget med alkohol. Mange bliver usikre på det med speciel mad og har den holdning, at hvorfor kan han ikke bare spise det, som vi andre spiser! Hvis man skal bede: "Hvad er det for noget underligt noget at gøre"? Vi er i Danmark ret jomfruelige. Folk har ikke haft en forståelse for de her ting, fordi de ikke har kendt til det. Lidt efter lidt er de forskellige venner og bekendte forsvundet, også fordi jeg midt i det hele så flyttede fra Århus til København. Der kom jeg ikke rigtigt ind i

nogen gruppe på universitetet. Ungdommens kultur er drikkekulturen. Det er meget voldsomt, selv om vi ikke vil indrømme det i Danmark. Fællesskabsfølelsen dannes omkring alkohol.

Du har også ændret navn?

Ja, det er ikke noget man skal. Min familie kalder mig stadigvæk for Peter. Det var fordi en af mine muslimske venner spurgte mig om han, når jeg nu i forvejen havde et pænt muslimsk navn (Ali er det oprindelige navn fra Bangladesh), så ikke måtte kalde mig det. Det, synes jeg, var fint, og det var dejligt at kunne bruge det igen. Det giver også en form for befæstning af identiteten. Så lidt efter lidt begyndte folk at kalde mig for Ali. Så i starten var der sådan lidt to kasketter: Peter og Ali.

Stoppede du med at drikke på det tidspunkt, hvor du konverterede?

Nej, jeg var stoppet inden. Jeg havde faktisk fået et ultimatum fra min læge. Enten bliver du tvangsindlagt og går på antabus, eller også så stopper du selv. Det var helt galt. Jeg var faktisk alkoholiker. Jeg havde haft blackout og den slags. Det faldt så godt sammen med, at jeg vidste, at jeg ikke kunne drikke mere med islam. Så på den måde var jeg sådan set allerede startet, da jeg blev muslim. Jeg kan ikke huske, om jeg drak en enkelt gang eller to efter, men det stoppede i hvert fald.

Hvad betyder det for dig at være konverteret?

Hvorfor laver folk sådan noget underligt noget som at konvertere? Det er jo ikke, fordi livet er blevet nemmere for mig. Det er ikke, fordi jeg er blevet gift og har fået en eller anden smuk hustru. Det er fordi, der er noget inde i mig, der har haft behov for det. Det er den skæbne, jeg har haft. Det er ikke for at være terrorist eller for at bide hovederne af små børn. Det er fordi, jeg mener, at jeg bliver et bedre menneske. Det er ikke for at provokere, det er et meget større besvær for os. Jeg gør det jo, fordi jeg må være tro mod det, jeg tror på. Det er en meget værdsat egenskab, når det gælder alt muligt andet. Folk, de må gerne være tro mod deres arbejdsplads, deres ægtefælle, deres venner og sig selv – men ikke imod islam, det skal de helst lade være med. Så er de fundamentalister og ekstremister. Man er på hælene som muslim. Mange gange siger man ikke, man er muslim, for så ændres al samtale. Det folk ved, er det, som medierne bringer. Det er en generel holdning, at det er noget, man gør for at genere andre – men det er altså noget, folk gør, fordi de synes, det hjælper dem; for at blive et bedre menneske.

Hvordan man bliver muslim

Det formelle krav til en, der vil konvertere til islam, er, at man skal udtale den islamiske trosbekendelse på arabisk og med den rette intention, dvs., at man skal mene, det man siger og gøre det med den bestemte mening at konvertere. De fleste konverterer i en moske foran en imam og med vidner. Man kan i den forbindelse også få et særligt certifikat, der viser, at man er muslim, hvilket f.eks. er nødvendigt for at deltage i pilgrimsfærdene til Mekka. Den forandrede identitet markeres desuden ofte på andre måder, f.eks. ved at personen ændrer sit navn. Det er dog ikke noget egentligt islamisk teologisk krav, at man skal ændre sit navn medmindre man har et decideret uislamisk navn. Eksempler på det sidste kan være, hvis man har et navn, som Thor eller Kristian, der henviser til andre guder eller religioner. De fleste vælger at antage et nyt islamisk navn, ofte et de af den ene eller anden grund føler sig særlig tiltrukket af. Det kan være Aminah, som er kendt som navnet på Profetens mor og har betydningen: "Den troværdige". Eller Abdel Wahid, "Den Enes tjener" (Den Ene er et af Guds navne og abdel/tjener sættes foran Guds navne, når disse benyttes som drengenavne). Man kan også markere den nye identitet ved at ændre på sit udseende f.eks. ved at begynde at gå i anderledes tøj, bære tørklæde eller anlægge skæg. De fleste muslimer, men

ikke alle, mener, at det er et krav, at kvinder skal bære tørklæde. Kravet til tøj er, at man skal gå ærbart klædt, hvilket kan tolkes forskelligt, men for nogle bliver det ensbetydende med at benytte f.eks., *jilbab*, en arabisk lang og løsthængende overfrakke. Skægget er ikke noget krav, men en måde hvorpå nogle vælger at følge Profetens eksempel.

På Internetsiden www.islam.dk står de formelle krav til omvendelsen beskrevet således:

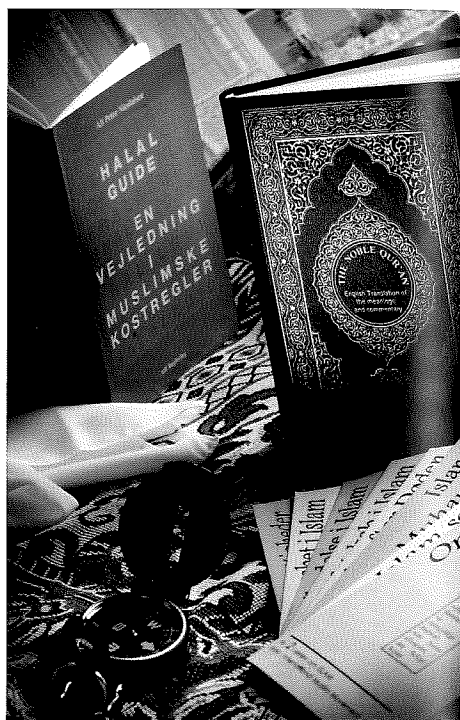

Foto af startpakke.

Når du har et oprigtigt ønske om at blive muslim, er fuldstændig overbevist og har en stærk tro på, at islam er den sande religion som Allah har foreskrevet for hele menneskeheden, så bør du blive muslim.

1. Trosbekendelse

Du skal erklære *shahada* (trosbekendelsen) uden at udskyde sagen yderligere. Tag et grundigt bad, tag rent tøj på og aflæg dit løfte til Gud ved at bevidne Hans eksistens og Hans vejledning.

Shahada udtales som følger:

"Ash-hadu an la ilaha illa-Allah wa ash-hadu anna Muhammadan rasul-Allah".

Som oversat betyder: "Jeg bevidner, at der ikke er nogen gud (intet som fortjener tilbedelse) foruden Allah, og jeg bevidner, at Muhammad er Allahs budbringer". Du behøver ikke at udtale de arabiske ord, men kan fremsige oversættelsen alene.

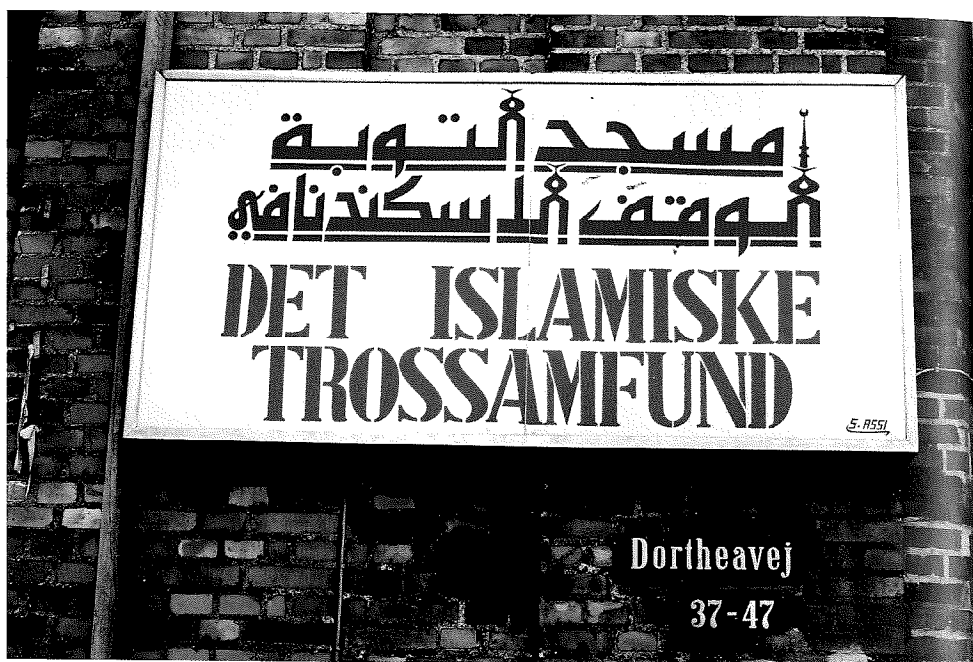
Det er dog ikke tilstrækkeligt blot at fremsige dette vidnesbyrd mundtligt, hvad enten det er privat/alene eller i offentlighed. Der kræves yderligere at du tror det i dit hjerte med fuld overbevisning og sikker tro. Hvis du er oprigtig og lever i overensstemmelse med islams lære i dit liv, vil du opleve at blive en helt ny person. Du vil bestræbe dig på at forbedre dig selv mere og mere og komme tættere på fuldkommenhed – Allah.

Du kan vælge at fremsige trosbekendelsen alene i enerum eller i offentlighed, hvor der er andre tilstede. Du bør dog fortælle dine omgivelser, at du er muslim, så de ved, at du har andre regler og praksis på nogle områder såsom kost og påklædning.

(Teksten er et uddrag fra "Hvordan man bliver muslim" på www.islam.dk)

På denne side kan man desuden sende bud efter en såkaldt startpakke beregnet til konvertitter og andre interesserede. Startpakken indeholder bedetabel (over tidspunkterne for bøn), kompas (så man kan finde bederetningen), tørklæde og forskellige guider og introduktionsbøger til islam. Der er ifølge Ali Nicolaisen, der

selv er konvertit og en af mædene bag startpakken, stor efterspørgsel på denne startpakke, således at man ikke helt har kunnet følge med genoptrykning og nyoversættelse af bøgerne. Udover den rent formelle konversion er der således efterfølgende en del praktiske aspekter forbundet med det projekt, det er at skulle lære

Det islamiske Trossamfund er en af de moskeer, der tilbyder undervisning og studiekredse for konvertitter.

en anden tradition, hvor man bevæger sig fra et verdensbillede, rituelt system og symbolsk univers til et andet. Der foregår efterfølgende en socialiseringsproces ind i et nyt religiøst fællesskab. Denne proces kan både foregå intellektuelt gennem læsning og undervisning men også rent kropsligt, hvor man søger at ændre sin livsstil i henhold til nye normer for ærbarhed og påklædning, spisevaner og ikke mindst oplæring i konkrete kropsbevægelser, der er påkrævet i forbindelse med deltagelse i religiøse ritualer.

Udover denne ceremonielle konversion bistår flere moskeer da også konvertitterne med forskellige former for undervisning, som man kan deltage i enten før eller efter, man beslutter sig. Dette gælder f.eks. Det Islamiske Trossamfund i Danmark. Her er der særlige studiekredse for ikke arabisk-talende kvinder, hvor konvertitter mødes med unge muslimer af såkaldt

anden etnisk baggrund, som ikke har arabisk, men dansk som deres hovedsprog.

Konversionsberetninger

I medierne kan man læse om personer, der er konverteret til islam, heriblandt berømt heder som popsangeren Cat Stevens, der antog islam og blev til Yusuf Islam. Andre eksempler er bøgerne Cassius Clay (Muhammed Ali) og Mike Tyson. Vi kender først og fremmest til konversion gennem de omvendtes egne beretninger herom, og der kan derfor være grund til nogle overvejelser over disse beretninger som kilder.

Man finder beretningerne i muslimske blade, på internettet og af og til også i form af kronikker eller interviews i forskellige aviser og debatbøger. Målgrupperne er forskellige og ligeledes beretningernes hensigt, selv om det kan ske, at de

samme beretninger optræder flere steder. Det er f.eks. tilfældet med beretninger, der nu findes på internetsiten www.islam.dk, men som oprindeligt udkom i ungdomsbladet *Muslim i Danmark*. Et andet tilfælde er konvertitten Aminah Tønnsens beretning, der først udkom som kronik, og som hun siden har lagt på den side, hun administrerer (www.islamstudie.dk).

Der kan være forskellige interesser forbundet med disse beretninger. Konversion er et emne, der synes at være interessant for journalister, idet der skrives artikler om det både i aviser, som Berlingske Tidende, og i dameblade, som f. eks. Alt for Damerne. Det er med andre ord blevet en "god historie", men også fortsat noget, der virker overraskende, når velfungerende, blåøjede danskere vælger islam. Det pirrer folks nysgerrighed og synes at kræve en forklaring, ikke mindst fordi islam i stigende grad i mediedebatten opfattes som en modsætning til såkaldt danske værdier som demokrati og ligestilling. I det hele taget er interviewsituationen og de gensidige forventninger mellem interviewer og den interviewede afgørende for de informationer, man får, og hele den måde samtalen forløber på.

Den enkelte konvertits intension med at skrive en artikel eller medvirke i et interview kan dels være at delagtiggøre andre i denne skelsættende begivenhed i vedkommendes liv samt at tjene som eksempel. Det at stå frem med sin historie kan styrke andre muslimer i troen, eller det kan måske ligefrem opmuntre andre danskere til at gøre det samme. Det er derfor også konvertitter, der føler de har noget særlig på hjertet, der skriver om deres omvendelse. Der vil være en tendens til, at

det er de veluddannede intellektuelle, og de som går mest op i og har lagt deres liv om efter den nye tro. Om beretningerne kan man desuden sige, at der som ved andre erindringer og selvbiografiske genrer er tale om rekonstruktioner af et begivenhedsforløb. Det at skrive sin beretning og derved forstå fortiden på ny kan ligefrem være et led i den proces, det er at skifte identitet. Beretningerne fortæller derfor ofte mere om, hvordan personerne opfatter tidligere begivenheder i lyset af deres nye tro og således om deres selvforståelse som troende end om de faktiske begivenhedsforløb. Omvendelsesberetninger kan først og fremmest bruges som kilde til den religiøse selvforståelse. I den forbindelse kan man hæfte sig ved, at beretninger om omvendelse til islam ofte fremhæver "det naturlige", hvilket hænger sammen med en udbredt tendens til at betragte islam som den naturlige religion. Alle mennesker er født som muslimer, så når man konverterer, vender man ifølge denne tankegang bare tilbage til sit naturlige udgangspunkt. En del konvertitter kalder sig derfor revertitter, dvs. nogle der er vendt tilbage. Samme tankegang fremgår af dette citat fra www.islam.dk: "Hvordan man bliver muslim":

Når du vælger at blive muslim er det egentligt ikke noget nyt. Ethvert barn der fødes er ren og uden fejl. Dette er vores natur præcis ligesom det gælder for dyr og planter. Ethvert barn kommer altså til verden som muslim – hvor ordet muslim er afledt af ordet islam og betyder

"en person der underkaster sig Guds vilje". Barnet vokser op som muslim og fravælger det først efter puberteten hvis det vælger en anden overbevisning end islam. Hvis du ikke er muslim og ønsker at blive det, så har du valgt at gå tilbage til din natur – velkommen.

Et eksempel på en konvertitberetning, hvor "det naturlige" er betonet, er denne tekst af imamen Abdul Wahid Pedersen. Læg mærke til, hvordan kilden, hvor Abdul Wahid lægger sig ned for at slukke sin tørst, udvikler sig gennem beretningen som en metafor for hans åndelige og religiøse søgen efter kilden: islam, som til sidst bliver fuldbragt og også får sin endelige fysiske udformning med den islamiske bøn.:

TEKST 57 DEN LANGE VEJ HJEM

"Det var en flot måneklar nat. Jeg var træt i kroppen, men følte mig forunderligt frisk indvendigt, som jeg sad på bjergsiden og så ud over Humpi-dalen i det centrale Indien. Vi sad omkring 12-15 mennesker der midt i natten, midt på en øde bjergside og lyttede til den monotone men rytmiske messen oppe fra toppen af bjerget."

"Ved siden af os gurglede et lille vandløb sine stille triller ud i natten. Jeg sad og lyttede til den smukke messen, som den fra bjergtoppen skyllede ud over bjerget. Man havde ganske snedigt nedsænket en højttaler fra templet mellem to store bjergflader, som stod vinkelret ind på hinanden, så disse dannede en slags gigantisk naturlig forstærker for højttalersignalet. Dette gjorde, at det kunne høres milevidt omkring. Det var givetvis en slags lovprisning af en eller anden hindu "gud", der lød gennem denne stenforstærker. Jeg var på det tidspunkt selv praktiserende hindu, og forsøgte efter bedste evne at sætte mig ind i denne religion." På et tidspunkt følte jeg, at jeg forstod, hvad der blev messet. Jeg skal ikke her forsøge at sætte ord på det, men det, jeg oplevede, var, at der blev messet noget omkring den totale kosmiske sammenhæng mellem menneske og alt, som omgiver os. Jeg syntes selv det var storslået, og jeg var ganske opslugt af denne følelse. Pludselig var der ikke rigtig nogen grænse mellem mig selv og bjerget. Bjerget var en del af mig, og jeg var en del af det. Vi var dele af det samme. Gjort af samme stof. Jeg var også en del af den udsigt, der var foran mig, og den var en del af mig. Jeg ved ikke, hvor længe jeg sad i denne fornemmelse. Jeg ved heller ikke, hvordan mine fæller på bjerget denne nat oplevede de samme minutter eller timer.

På et tidspunkt blev jeg tørstig, og gik hen til vandløbet for at drikke. Der var kun en måde, hvorpå jeg kunne få vand, nemlig ved at lægge mig udstrakt ned på maven, række hånden ned til vandet og fiske det op, hvilket jeg derfor gjorde. Og lige idet jeg lagde mig på maven, ganske opslugt af denne fornemmelse, af at alt i bund og grund hørte sammen, vidste jeg med hver eneste celle i min krop, at hele verden bliver styret af den ene og samme kraft, og at jeg lå der på maven for min Gud. Det var ikke en intellektuel eller rationel konstatering. Det var mere en helt overvældende fornemmelse, som kom dybt inde fra. Jeg var overhovedet ikke i tvivl om, at jeg lå der udstrakt for Skaberen.

Vi gik resten af vejen op ad bjerget i daggryet, besøgte templet i to dage og jeg forblev hindu i yderligere adskillige måneder efter denne oplevelse. Først langt senere, når jeg tænkte tilbage på denne nat på bjerget, huskede jeg, at den fornemmelse, som jeg der oplevede, egentlig var min første helt klare og utvetydige erkendelse, af at der er kun én Gud at tilbede, og at vi alle må kaste os i støvet for Ham."

"Fra jeg var 21 til jeg var 25 brugte jeg det meste af min tid på at flakke rundt i Afrika og Østen, hvor jeg først og fremmest var ude for at prøve kræfter med den store verden. Vi var to unge mennesker, der rejste ud fra Danmark med vore musikinstrumenter i hånden og en god portion oplevelsestrang i vore brusende hjerter. Vi havde lært hinanden at kende på Århus Universitet, hvor vi begge studerede etnografi, men da samme institution i de år var meget stærkt præget af marxisme, var det mest denne teori, vi blev belært om i det første år på etnografisk institut. Derfor besluttede vi os for at studere i marken, og rejste ud. Vi havde vore instrumenter med, fordi vi regnede med, at vi en gang imellem kunne tjene lidt til dagen og vejen ved at spille musik."

"Efter ca. 2 år som praktiserende hindu, hvor jeg bl.a. fik besøgt en række af de mest hellige steder for hinduer i Indien, blev jeg klar over, at jeg alligevel ikke var hindu, idet hinduismen i sin hele praksis er polyteistisk – man tilbeder flere forskellige guder. Og jeg vidste jo egentlig godt, at jeg var selv monoteist. Jeg troede, som jeg altid har troet, at der kun var én Gud. Da jeg således blev klar over, at jeg ikke var hindu, forlod jeg min hindu-praksis. Dog havde jeg stadig en slags længsel efter at skulle nærme mig min Gud på en eller anden måde. Og da jeg ikke vidste, hvor eller hvordan jeg skulle finde Gud, var det jo nærliggende, at lade Gud finde mig.

Derfor begyndte jeg regelmæssigt at sætte mig med lukkede øjne og bede en slags bøn. Eller regelmæssigt er måske så meget sagt, for

der var så mange andre gøremål, som også optog mit sind, så det blev noget spredt fægtning. Men en gang imellem fik jeg mig taget sammen og fik revet nogle minutter ud til at henvende mig til Gud. Jeg kunne så f.eks. finde på at sige noget i retning af: "Kære Gud! Hvis du findes, ved du hvem jeg er. Du kan se mig, selv om jeg ikke kan se Dig. Du kan høre mig, selv om jeg ikke kan høre Dig. Du kender mine behov, som jeg dårligt nok selv er klar over. Du ved, hvad der er godt for mig, og hvad der ikke er godt. Vis mig den rette vej at komme videre ad!"

På dette tidspunkt var jeg tilbage i Danmark, hvor jeg levede af Rock & Roll og boede på et kollektiv i det centrale Jylland. En dag kom en af mine gamle venner, som var blevet muslim et par år tidligere, og inviterede mig til at besøge ham i København. Jeg vidste, at han boede sammen med en anden gammel ven, som også var blevet muslim, og jeg tog afsted for at besøge dem. De boede faktisk tre mand sammen, hvoraf de to var mine gamle venner, en nordmand og en dansker. Den tredje mand i selskabet var englænder. Det var i maj måned 1982. Bedst som jeg lå og sov om natten, den første nat jeg var hos dem, blev jeg vækket af et vanvittigt råb ud i natten. Jeg tænkte, at nu er der da en eller anden, der flipper helt ud. Men det viste sig, at det var nordmanden, der stod og kaldte til dagens første bøn. Det var buldrende mørkt, og det var den tid på natten, hvor dynen er allerbedst – hvor man har allermindst lyst til at give slip på den. Og alligevel stod de andre op og gav sig til at vaske sig og bede. Jeg var dybt forundret og imponeret.

Det var tydeligt for mig, at hvis man virkelig tog sig sammen, stod ud af sengen, vaskede sig og gav sig til at bede i nattens sidste timer, kort før det blev dag, ville det være noget, der var betydeligt mere kraft i, end de bønner, jeg plejede at bede, når jeg en gang imellem syntes, at det passede ind imellem alt det andet, der også skulle passes. Så jeg stod også op og gav mig til at bede sammen med dem. Jeg tænkte ved mig selv, at det kunne jo være lige meget, hvem eller hvad de bad til, for jeg vidste i hvert fald, at jeg bad til Skaberen.

Da vi var færdige med bønnen gav jeg mig til at stille spørgsmål, og det fortsatte jeg med de næste to eller tre dage, og jeg blev snart klar over, at jeg her stod overfor noget, som jeg ikke kunne fornægte. De tre europæiske muslimer fortalte mig, at det eneste, der kræves, for at et menneske skal kalde sig muslim, er, at man kan erklære sin tro på at Gud er én og absolut kun én uden partner eller lige, og at man desuden erklærer sin tro på, at Muhammed var Guds profet. Da jeg ikke havde noget filter at hælde profeter igennem kunne jeg ikke se, hvordan jeg

skulle kunne sortere en af Guds profeter fra og godkende de andre (som de kristne gør i forholdet til Muhammed), og da de desuden fortalte mig, at man som muslim ikke skal tro på Muhammed alene som profet, men på samtlige Guds profeter fra Adam via Noah, Abraham, Moses og Jesus til Muhammed – og desuden på alle de mange andre profeter, der har været ind imellem disse, måtte jeg jo erkende, at dette var, hvad jeg troede på. Da de så endelig lod mig forstå, at Koranen er en ord til ord gengivelse af de åbenbaringer, Muhammed modtog – altså Guds eget åbenbarede ord – var jeg overhovedet ikke længere i tvivl. For nu stod jeg jo pludselig foran kilden, og kunne drikke. Det eneste jeg manglede, for at kunne drikke frit, ville så bare være at lære arabisk. Så derfor erklærede jeg uden tøven, at jeg var muslim."

"Jeg har på intet tidspunkt senere været i tvivl om, at det var det rigtige, jeg gjorde, da jeg erklærede mig muslim. Det var et spring fra mørke til lys, fra søgen til sikkerhed, fra vaklen og tøven til fasthed og form. Allahu Akbar (Gud er stor)! Og reelt havde jeg ikke noget valg. Da jeg stod med døren på håndtaget til islam, var min eneste anden mulighed, at fortsætte min tilværelse på en løgn, og det er jo ikke nogen reel mulighed. Jeg takker og priser Allah, for at Han ledte mig til den rette vej, og jeg opfatter det som et stort privilegium at få lov at stå dagligt i bøn og bede mange gange om dagen om at få lov at blive holdt på den rette vej."

(Teksten er en forkortet udgave af den, der findes på www.islam.dk)

Årsager til omvendelse

Der kan være forskellige årsager til omvendelse. Forelskelse og ægteskab synes i forbindelse med islam tidligere at have været hovedårsagen for kvinder. Teologisk set kan muslimske mænd gifte sig med troende kvinder, uanset om de er muslimer, kristne eller jøder, som alle regnes som "bogens folk" (idet disse religioner tager udgangspunkt i de samme åbenbaringer fra Gud). Omvendt kan muslimske kvinder ikke gifte sig med ikke-muslimske mænd. Det er formelt set derfor en nødvendighed for mænd

at konvertere til islam ved indgåelse af ægteskab med en muslim. Dette betyder ikke, at der ikke findes ægteskaber mellem muslimske kvinder og ikke-muslimske mænd, men presset for omvendelse må formodes at være større i sådanne ægteskaber. Kvinder, som bliver gift med muslimske mænd, konverterer til tider først senere hen i livet, eller de konverterer måske slet ikke. Et eksempel på en pige, der er konverteret som følge af ægteskab, er Yasmin, der konverterede, efter hun blev gift med sin marokkanske mand. Det skete i 2000.

Hvad fik dig til at konvertere?

Jeg studerede det. Jeg har altid følt, at jeg manglede noget, og eftersom min mand er muslim, så begyndte jeg at studere det. Jeg besluttede, at det var det, jeg ville. Det passede godt på mig.

Har du haft religiøse oplevelser?

Ja, det er lidt grumt og ubehageligt, men jo, det kan jeg da godt fortælle. Jeg var omkring 5 år, da var jeg alene med min mor, som var meget dårlig. Hun bad mig om nogle piller, som jeg hentede til hende, hvorefter hun tog dem alle sammen. Jeg kunne ikke vække hende igen. Hun havde forsøgt at begå selvmord. Helt tilfældigt var der nogle af min mors venner fra Jylland, der kom forbi. De havde snakket om, at de egentlig først ville besøge hende dagen efter. Damen havde fået en underlig fornemmelse og sagt, at de hellere måtte komme herhen med det samme. Det var i sidste øjeblik. Da jeg blev større, var jeg sikker på, at der var én, der var med mig dér, og hjalp mig. Det skete så en gang til nogle år efter.

Dengang kunne jeg selvfølgelig ikke forstå det på den måde. Jeg kan godt selv huske noget af det, og jeg har også siden fået det fortalt af min mors venner. Jeg har altid troet på Gud og Paradiset. Det, at man kom et godt sted hen bagefter.

Hvordan konverterede du?

Det var på Det Islamiske Kulturcenter foran en imam og 3 vidner. Jeg skulle sætte mig foran imamen og sige en sætning, så skulle jeg skrive under med mit muslimske navn.

Hvordan har familie og venner reageret?

Mine venner har accepteret det fuldt ud. Men min familie accepterede det bestemt ikke. Det har de så nu. Det blev de jo nødt til. Det var mest min mor, der havde noget imod det. Jeg sagde til hende, at jeg jo ikke ændrede personlighed, fordi jeg blev muslim. Hun var bekymret, for alt det man har hørt om, at kvinder er undertrykte. Hun synes, det var en meget dårlig ide.

Hvad betyder det for dig?

Meget. Jeg har fået en indre ro og føler mig fredfyldt. Jeg har fået at vide, at jeg er lettere at omgås og tale med. Jeg er blevet mere positiv end før.

Går du til undervisning?

Jeg går til islamisk undervisning hver søndag i Valby. Det er en, der kommer og fortæller om de forskellige ting og baggrunden. Der kommer alle mulige, der har konverteret eller gerne vil.

Har du fået mange nye venner?

Ja, jeg har fået nogle veninder. En går jeg i mødregruppe med. Det var hende, der fik mig med til undervisningen.

Forretter du bøn?

I starten var det lidt svært, jeg blev øm i benene (latter) og svimmel. Jeg havde stort besvær med at lære det, man skal sige. De arabiske ord og deres udtale.

Hvorfor bruger du tørklæde?

Jeg mener, at det er det bedste, men det er jo op til hver person. Jeg er i hvert fald glad for, at jeg har gjort det. Jeg har fået forskellige reaktioner fra folk, som har råbt efter mig, til folk, der har kysset mig på kinden. Nogle har råbt: "Perker!" efter mig på gaden, så har jeg sagt, at jeg er dansker. Andre har sagt til mig: "Smid tørklædet", så har jeg sagt, at jeg har lige taget det på. Folks meninger, det er jeg ligeglad med.

Er der ting, du er holdt op med at gøre?

Jeg går ikke i byen mere, og der er også nogle af mine venner, jeg har droppet.

Går du anderledes klædt?

Jeg har aldrig gået i nederdel og kjoler før, det gør jeg meget nu. Jeg bruger også andre farver. Næsten altid sort. Jeg synes ikke, man skal gå med små toppe eller hotpants.

Mener du, at kønnene har forskellige arbejdsområder?

På en måde og på en måde ikke. Jeg vil hellere være hjemme og passe børnene. Jeg er glad for, at det ikke er mig, der skal ud og tjene penge. Men børnene skal opdrages ens. Jeg vil ikke behandle min søn anderledes end min datter. Hun skal heller ikke opdrages til, at hun skal gå hjemme ved kødgryderne. Det skal hun ikke.

Indtil videre har de fleste konvertitter været unge kvinder, der har indgået ægteskab med muslimske mænd, sådan som Yasmin. Der er dog tegn på, at der er ved at ske en ny udvikling, idet flere imamer har udtalt, at der er sket en markant stigning i antallet af konvertitter, ligesom flere unge både kvinder og mænd er begyndt at konvertere af andre grunde end indgåelse af ægteskab. Denne nye udvikling har paradoksal nok været særlig markant

efter begivenhederne 11. september 2001, på trods af at medie billedet af muslimer bliver mere og mere negativt, og islam er kommet til at fremstå som indbegrebet af modsætningen til demokrati, oplysning og ligestilling. Når antallet af konvertitter er stigende, kan det skyldes, at islam er blevet mere synlig. Den megen mediedebat om islam, der ofte tegner et negativt billede af muslimer, gør alt andet lige også islam mere synlig. Dårlig

omtale kan være bedre end ingen omtale. Den negative omtale kan anspore folk til selv at prøve at sætte sig ind i tingene og henvende sig til muslimske organisationer. Desuden kan negativ omtale afføde en modreaktion, hvor man søger oprøret og det anderledes. I den forbindelse skal det pointeres, at islam samtidig er blevet mere synlig på en anden måde. Flere danskere vokser op, går i skole og til fritids-

aktiviteter sammen med muslimer, og de unge muslimer prøver i stigende grad at gøre sig gældende og at vise islam som noget positivt.

Et eksempel på denne nye udvikling er Jakob Werdelin, som konverterede sammen med sin kone Miriam Werdelin. Han har flere gange beskrevet sin omvendelsesproces til islam. En afgørende begivenhed var:

TEKST 59 "AT VÆLGE ISLAM"

"En dag i år 2000, da en ven af min familie pludselig kom spankulende ind med et tørklæde på. Jeg var ved at falde ned ad stolen; på dette tidspunkt tjente aviserne stort på den såkaldte indvandrerdebat/kampagne, så jeg vidste jo alt om kvindeundertrykkelse – ligesom jeg vidste alt om Jesu genopstandelse ... En styrtende rig dansk forretningskvinde – muslim? Umuligt! Men jeg var selvfølgelig nysgerrig, og langsomt begyndte nogle ting at falde på plads. "

Jakob Werdelin finder pludselig ud af at den mening med tilværelsen, som han havde søgt i filosofi og forskellige religioner, var islam.

"Jeg vidste at det var sandt, og det var det jeg havde søgt efter. Men jeg havde bare ikke lyst til at lægge mit liv om. Skulle jeg så pludselig gifte mig med min kæreste? Holde op med at gå til fester, danse og drikke? Ikke være sammen med mine veninder uden at min kone var til stede? Så meget havde jeg alligevel ikke lyst til at komme i Paradiset. Jeg mener, det skal jo ikke koste noget at være spirituel, vel?

Det var faktisk først, da min dybt ateistiske (en der ikke tror på Gud red.) kæreste mødte den danske muslim, at tingene tog fart. For hvor jeg var alt for svag overfor mine begær i den nærværende verden, var hun langt mere konsekvent. Hun vidste, trods sin facade-ateisme, at der måtte være en sammenhæng og samhørighed et sted, som ikke var defineret af politisk, økonomisk, nationalistisk og racemæssig systemtænkning. Svaret var islam. Hun så ud, som om hun var blevet 10 år yngre i løbet af den nat, det havde taget hende at nå sin beslutning. Jeg selv måtte så gå og overveje, for jeg vidste, at det var enden på vores forhold – hun ville stille krav om sine islamiske rettigheder, så jeg ikke længere kunne opføre mig som det passede mig. Slut med at kigge på andre piger, start på forsørgerpligt og ansvar. Så jeg måtte

vælge – fortsætte som altid, med godt job, pseudo-spiritualitet og alle muligheder åbne, eller træffe et valg – det største eksistentielle valg et menneske kan foretage sig: Vil du underkaste dig Gud på den måde, Han har åbenbaret, eller de begær og fantasifostre, som du fra fødslen er indoktrineret til at tro er dine egne? Jeg arbejder i dag i reklamebranchen – jeg kan garantere læseren, at det 'moderne' menneskes begær er noget, vi konstruerer til dem.

Jeg ønskede en spirituel retning, men jeg ville have et tegn. Min (dengang) kæreste og jeg begyndte at praktisere de islamiske kønsroller, nærmest bare for at prøve det. Med ét faldt vores evige uklarheder, småskænderier, gensidige utrygheder bort. Vi blev opvækket til glæden ved at være gensidigt komplementære dele af forholdet. I Koranen beskrives islam som 'den naturlige levemåde/overenskomst' – vi blev mere forelskede, end vi var, da vi mødtes første gang. Og jeg vidste, at det var tegnet, jeg havde ventet på – en spiritualitet som kan bruges i verden, her og nu. Et genskin af paradiset frugter og vin, i cementbyen København i år 2000.

Vi bevidnede: 'Der er ingen gud, undtagen Gud, og Muhammed er Hans Sendebud' og blev gift den 19. april.

Man skal ikke begå den fejl at tro, at man dermed har nået målet. Det er omvendt, rejsen er lige begyndt. Islam er mange livsstudier og praksis, prøvelser og opdagelser, med en perlekæde af aha-oplevelser i takt med at ens viden vokser. Det er en proces. "

"Hvordan er livet nu? Det er gjort så rørende enkelt, fordi islam er en komplet levevej, som omfatter alle niveauer i livet: Alt går op i en højere enhed, så hver dagligdags handling bliver meditativ tilbedelse. At gå på arbejde for at forsørge min kone er en religiøs handling. Hvor nemt kan det være?"

(Ovenstående er et uddrag af Jakob Werdelins tekst, "At vælge islam", som kan findes i sin fulde længde på www.islam.dk)